

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus De Obligationibus Specialibus Certorum Statuum, De
Sacramentis In Genere, Et In Specie, Et De Censuris Et Irregularitatibus

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, MDXXXIV.

VD18 90392167

Q. 1. Quæ, & quanta est obligatio Sigilli Confessionis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41032

communiter absque Confessione, Sacerdos privatus tenetur sub mortali, etiam cum periculo vitæ audire Confessiones, si alii non subvenient: quia gravis necessitas spiritualis communitatis, licet non extrema, est per se gravissimum malum, cui meritò succurri debet cum jactura vitæ privati. Et quia vix fieri potest ut talis necessitas non sit conjuncta cum necessitate extrema aliquorum. De Lugo.

Resp. III. Extra necessitatem gravem tenentur, quando facile possunt, & utilitas proximi magna id exigit. ex I. Pet. 4. *Unusquisque sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrans, sicut boni dispensatores multiformis gratie Dei: nam sine culpa non possunt ex negligentia inutilem reddere potestatem absolvendi in utilitatem proximi acceptam.*

CAPUT IV.

De Sigillo Confessionis.

Sigillum illud est Religiosa obligatio servandi in quovis casu secretum circa ea, quæ ex Confessione Sacramentali cognita sunt.

Q. I. Quæ, & quanta est obligatio Sigilli Confessionis?

Resp. I. Secretum Confessionis obligat. I. Jure naturali, quo generatim tenemur non revelare secretum commissum, & promissum, etiam implicitè, præsertim cum damno aut infamia alterius. In Confessione autem inter-

cedit

cedit tacita pactio inter Confessorem & Pœnitentem; nam hic peccata sua declarat sub conditione tacita secreti, quod Confessor tacite spondet hoc ipso quòd audit Confessionem. 2. Lege divina speciali positiva, inò & naturali suppositâ institutione Confessionis Sacramentalis, quam ex natura rei consequitur, ne scilicet revelatione secreti Confessio redderetur onerosa & odiosa, & sic ab illa homines averterentur. 3. Lege Ecclesiasticâ veritate revelationem Sigilli sub gravissimis pœnis, latâ in Conc. Gener. Later. 4. c. 21. ibi: *Caveat omnino ne verbo vel signo, vel alio quovis modo prodat aliquatenus peccatorem; sed si prudentiori consilio indignerit, illud absque ulla expressione personæ cautè requirat: quoniam qui peccatum in Pœnitentiali iudicio sibi detectum præsumpserit revelare, non solum à Sacerdotali officio deponendum decernimus, verum etiam ad agendam perpetuam pœnitentiam in arctum Monasterium detrudendum.*

Hinc in violatione Sigilli reperitur malitia injulitiæ erga Pœnitentem, & sacrilegii ob irreverentiam in Sacramentum, quæ malitia sacrilegii semper est ex se mortalis, nec potest esse venialis ex levitate materiæ: ita ut sit mortale vel unum veniale in particulari revelare; nam minima infractio Sigilli graviter injuriosa est Sacramento, cum illud reddat odiosum, & avertat à Confessione; & revelatio venialis culpæ à Confessione venialium deterret.

Resp. II. Hæc obligatio tanta est, ut nullo

prorsus casu, vel ad tormenta quælibet & mortem vitandum liceat secretum Confessionis revelare, sine expresso consensu Pœnitentis; ut constat ex sensu & praxi Ecclesiæ. Quia Christus dum hoc Sacramentum instituit, & Pœnitentes obligavit ad confitendum omnia mortalia, simul obligavit Confessarios ad Confessionis secretum nunquam violandum, quavis de causa: nam si liceret aliquo casu detegere cognita ex Confessione, Confessio fieret odiosa, & ab ea homines averterentur: (quod est maximum malum commune, gravius damno vitæ, cum Confessio sit medium salutis non solum utilissimum, sed etiam necessarium) semper enim Pœnitens timeret, ne occurreret ille casus, vel ne Confessor eam necessitatem apprehenderet, & revelaret ejus peccatum, præsertim cum multi hac licentiâ ex imprudentia facile abuti possent. Hinc c. 2. de Pœnit. dist. 6. dicitur nefas esse, aliquid revelare, etiam pro aliquo scandalo vitando. Quare obligatio servandi secretum Confessionis longè major est & arctior, quàm obligatio secreti naturalis, quod aliquando aperiri debet, dum ejus revelatio necessaria est ad impediendum malum innocentis, vel reip.

Dixi 1. *Sine consensu Pœnitentis.* Nam eo sponte dato, licet justa de causa uti notitia in Confessione acquisita. Quia cum obligatio sigilli sit in favorem Pœnitentis, potestis jure suo cedere, & dare facultatem revelandi aliquid in Confessione declaratum; potestque
per

per alium facere quod potest per se ipsum. Et aliquando ad id tenetur, v. g. ad avertendum damnum reip. vel tertii: ac proinde si eam denegat, non debet absolvi, cum sit indispositus.

Dixi 2. *expresso*. Nam non sufficit consensus præsumptus, vel interpretativus, ut cum Confessor judicat Pœnitentem facultatem concessurum, si peteretur. Quia si non requireretur expressus consensus, Confessio redderetur valde odiosa & onerosa: saepe enim multi Confessarii ex imprudentia putarent ejusmodi revelationem esse gratam Pœnitenti, cum tamen valde displiceret: sicque merito timerent Pœnitentes ne aliquo casu ex simili præsumptione peccata sua proderentur. Unde graviter peccat Confessor contra Sigillum, si plura peccata aut pluribus aperiat, quam Pœnitens expressè consensit: vel si facultatem illam injuriâ aut fraude ab eo extorqueat, falsò ei persuadendo illum teneri hanc concedere, aut quid simile. Item non sufficit quòd teneatur concedere, si reipsâ non concedat; nam nihilominus redderetur Confessio odiosa.

Q. 2. Quenam Sigilli secreto continentur?

Resp. Ea omnia quæ per Confessionem deteguntur, scilicet omnia peccata tum mortalia tum venialia, tam interna & occulta quam externa & publica, eorumque circumstantiæ; item tentationes, vitia, cupiditates, indispositio, imperfectiones, defectus naturales etiam inculpabiles, scrupulositas, & ignorantia Pœ-

Gg s

nitentia-